

Hvad der karakteriserer vort parti:
Linien fra Det kommunistiske Manifest
til den russiske Oktoberrevolution og til
grundlæggelsen af den Kommunistiske
Internationale.

Kampen mod dette verdenspartis udart-
ning; forkastelse af Folkefronten og Mod-
standskampens alliancer. Arbejdet med
genopbygningen af Revolutions doktrin
og organ, i stadig kontakt med arbejder-
klassen, - mod al parlamentarisk valgdel-
tagelse.

KOMMUNISTISK PROGRAM

ORGAN FOR DET INTERNATIONALE KOMMUNISTISKE PARTI

Årgang 1 - nr. 3

Oktober 1969

Ansvarshavende ledelse:

C.Juhl / Postbox 61 / 2880 Bagsværd

INDHOLD:

Prag : Det andet "Kup"	s.1
Partiaktivitet	s.6
Kautsky 1919 - Mandel 1969: 50 års centrisne	s.7
De trotskistiske opportunister genopliver den "revolutionære parlamentarismes" uheldssvangre taktik	s.10
Møder med læserne	s.13
Skema over den marxistiske centralisme	s.14
tillæget KOMMUNISTISK FAGOPPOSITION	s.I-IV
Liste over partiets publikationer	

P R A G : D E T A N D E T " K U P "

INDLEDNING:

Denne artikel fremkom første gang i vort franske organ LE PROLÉTAIRE november 1968, dvs. kort efter begivenhederne i CSSR. Når man læser den idag, står det klart, at den analyse, vort parti gjorde få måne-
der efter besættelsen, er blevet fuldt bekræftet af udviklingen.

GAMLE "SOCIALISTISKE FORBINDELSER"

Efter begivenhederne i CSSR er nogle mennesker blevet uhyre ophidsede
over de katastrofale følger af "den sovietiske fejltagelse" og tænker:
-Hvem er disse "kommunister", som anvender "nationalistiske" og "impe-
rialistiske" metoder?- At give et svar allerede her ville være at an-
vende som en årsag, hvad vi anser for et resultat. - Før man bedømmer
de kommunistiske partier der leder socialistiske stater, bør man bes-
kæftige sig med, hvilke interesser, der forårsager den. - Og de, der
er forblevne over dette, skulle vende deres opmærksomhed ikke alene

mod de holdninger, de finder skændige, men også mod den, som de anser for normale. Hvis den russiske "fejltagelse" er en undtagelse i en atmosfære af uselviske forbindelser mellem "socialistiske lande", da kan den betragtes som et uheld, der kan rettes. Men hvordan ifald det er et resultat af forbindelser som er både selviske og voldelige, grådige og i det hele taget lig de "vestlige".

Et iøjenfaldende chock var nok til, at en alarmerende tvivl kunne opstå blandt de accepterede tillidsbegreber.- Men denne tvivl kan ikke blive frugtbar, medmindre den fører tilbage til doktrinen. - Arbejderne er blevet ledet til at glemme, at den proletariske stat, den socialistiske stat kun har en ting til fælles med de andre statsstyper: den er også et tvansredskab. Men den absolut modsatte funktion -proletariatets diktatur over borgerskabet- hindrer den i at have noget som helst andet træk til fælles med slave-, feudal- eller kapitaliststaten. - Det er selvfølgelig udelukket for den proletariske stat at undertrykke nationer eller annektere territorier, og det er naturligvis om muligt mere udelukket at have nogen anden rolle end den at tilintetgøre de sociale udbytningsforhold på dens eget territorium og hjælpe andre landes proletariat til at tage magten, således at det samme kan ske hos dem. Derfor vil det være meningsløst at forestille sig en socialistisk stat, som økonomisk og politisk vil deltage i opretholdelsen af den internationale kapital-dominans, og som, takket være en profitabel forretning, vil dele verdens merværdi med kapitalistiske stater, og -hvad der er værre- vil have forbindelser baseret på udbytning med stater, som skal forestille ligeledes at være "socialistiske".

Hvis vi overfører dette kriterium på USSR og folkedemokratierne medfører det en endelig fordømmelse af deres forvrængede "socialisme". Og nu til beviset: Blandt de forskellige bemærkninger forårsaget af begivenhederne i CSSR er Castros den mest interessante, idet den kommer fra en tilhænger af sovietisk intervention, som imidlertid ikke sparer ord om "Kreml-politikken manglende konsekvens". Castro siger, at "til en høj pris" solge Prag til Cuba våben fra "krigsbyttet taget fra nazisterne", "fabrikker med en udpræget gammeldags teknik" og endog "all slags gammel jern". - Den tredje verdens beskyldninger er derfor meget klare, hvad angår naturen af de "socialistiske" forbindelser mellem stater og "broderpartier", og deres gavmilde motivering: at tjene penge.

Den generelle tilbageholdenhed, der omgiver de russiske-tjekkiske forbindelser, -som ikke er nogen undtagelse fra ovennævnte regel- er endnu mere betydningsfuld. - Alle fordømte "den sovietiske indblanding i et andet lands anliggender", og fremførte det hellige og ukrænkkelige princip om "folkets ret til selvbestemmelse", - men ingen omtalte den økonomiske tvang, som Moskva øvede overfor Prag.

Skønt hele den "socialistiske lejr" skyldte CSSR en sum svarende til 250 millioner dollars, nægtede USSR i 1967 at give CSSR forskud på denne gæld og samtidig forbød de CSSR at ty til vestlige kapitaler for at komme ud af den økonomiske

stagnation, som de havde lidt under i årevis. Iøvrigt, når vi går ud fra, at USSR sælger sine produkter til CSSR til en pris, der er 70% over verdensmarkedsprisen (i 1965 solgte USSR antracit til CSSR til en pris af 12.500 rubler pr. ton hvor verdensprisen ellers var 8.100, -råolie til 17.200 rubler pr. ton istedet for 8.600, -benzin til 33.700 rubler istedet for 13.100, -jernmalm til 9.500 pr. ton istedet for 4.060 osv.) og USSR køber varer fra CSSR op til 45% under verdensmarkedsprisen (syntetisk farve til 2.320 rubler pr. ton istedet for 4.250, -syntetisk gummi til 451 rubler istedet for 473, -sko til 3,61 rubler parret istedet for 5,56 osv.) er det let at forstå CSSRs desperate forsøg på at gøre "tilnærmelser til vesten" og den brutale måde USSR svarede på.

"Demokratisering", "liberalisering", "menneskeliggørelse af socialismen" - disse er kun propaganda-formler, der dækker over de virkelige modsætningsforhold mellem Prag og Moskva. - Ikke fordi de mangler politisk og socialt indhold, men fordi dette indhold er en virkning af og ikke en årsag til modsætningsforhold, som intet har at gøre med socialisme.

VOLD, DIPLOMATI OG "STATSHENSYN"

Forretning, konkurrence og monopoler er sandelig de mest iøjenfaldende træk i de forbindelser, der lænker de østlige lande sammen. Men da de -i disse lande- indebærer eksistensen af kapitalismens fundamentale økonomiske kategorier, forårsager de samme årsager de samme virkninger hvor som helst i verden. Mellem konkurrerende stater er argumentet til slut altid magtanvendelse. Kan vi sondre mellem denne form for vold og proletariats legitime vold? - Proletariatet må naturligvis vide, hvordan dette våben bruges - ikke alene til at tage magten med, men også til at beholde den.- Inidlertid er garantien for, at en undertrykkelsesaktion er af revolutionær og proletarisk karakter, at man klart ser det mål, den sociale klasse, den har som modstander og vil ramme. - Dette må ikke kun være et formelt kriterium men også en absolut nødvendighed for den politiske moral. Fortilfældet Stalin, med dets udryddelse af de revolutionære i revolutionens navn -som nu er alment kendt- skulle være nok til at bevise det!

Forskellige motiveringer men identiske hensigter karakteriserer den russiske militære ekspedition mod CSSRs "kontrarevolutionære". Lederne af "broderpartiet" bliver arresterede, deporterede, slået, og derpå opfordret til "ærligt" at underskrive beslutninger, som blev afpresset dem med magt. - "Lederen af en socialistisk stat" befales at lade sig tiljuble af netop de mennesker, som han truede med en selvmordsskandale for at opnå en åben behandling. Skamløshed, hykleri, infame politiforhør: det er hvad der kendetegner USSRs revolutionære årvågenhed!

Vi må gøre arbejderne årvågne overfor denne skændsel. - Naturligvis ikke på den borgerlige humanistiske måde - den slags hykleri afviser kun løgnen, når den vanskeliggør dets valgplaner! - men på den sunde proletariske måde med Manifestets ord fra 1848: "Kommunisterne forsnår at skjule deres anskuelser og deres hensigter

Før i tiden vidste Lenins parti, som var ubarmhjertigt overfor proletarietets klassefjender, hvordan man bruger revolutionær terror uden at iblande det afpresning og diplomati. Det opfordrede ikke revolutionens fjender til anger; de dræbte, men proletarerne vidste hvorfor: for den var vold ikke et hemmeligt våben. - Den nutidige russiske "socialismes" årvågne vogtere anklager "kontrarevolutionære", som de ikke engang kan nævne ved navn! Og de vil være endnu mere ude af stand til at sige på hvilken måde disse er "en trussel mod socialismen". Det er moskovitterne selv, der takket være Libermann og hans begejstring for konkurrence og profit er de virkelige ansvarlige for den tjekkiske "revisionisme".

Vi må imidlertid ikke have nogen illusion om vort kriteriums kraft; den onde cirkel, der består i nyten om det socialistiske Rusland, er baseret på en urokkelig indstilling selv for den mindst "betingelsesløse" af dets støtter: "statshensyn", forsvaret af det "socialistiske territorium" mod det "revanchistiske Tyskland".

Lad os her erindre os, at det spørgsmål, der skal klarlægges, drejer sig om, hvorvidt der findes socialisme i "soviet-området" eller ej. Derfor er det væsentlige ikke at afgøre, om den russiske stat havde gode grunde eller ej til at forsvare sin interessesfære, men om hvorvidt den givne situation, som nu er etableret efter at have eksisteret i et halvt århundrede, er forenelig med de lofter, som indholdtes i de stalinistiske tesers "fremstilling af årsagerne" til muligheden for socialisme i ét land. Svaret skal ikke findes i fremtiden men derimod i fortiden. Argumentet om de "revanchistiske tyskere" er en tilståelse af, at 20 millioner russeres død var forgæves og at et endnu mere nordrisk blodbad kan finde sted igen, - og dette til trods for den tyske fascismes tilintetgørelse, hvad der blev fremlagt som den eneste årsag til krigen, og til trods for sonderlennelsen af Tyskland, som blev anklaget for at være det eneste land, der var ansvarlig for konflikten. For os er det argument afgørende. Ved den kommunistiske Internationales store vendepunkt i 1926 kæmpede vi desperat for at undgå, at proletarietets internationale strategi skulle tilrettelægges efter USSR's statshensyn. Senere fastholdt vi forgæves overfor de russisk-kontrollerede renegater, at den kommende anden verdenskrig ville blive en imperialistisk krig nøjagtig som den første, og at menneskeheden ville blive udsat for den samme række af landdelinger, plyndringer og nationale hadfølelser. De argumenter, som fremførtes mod os, sejrede; men de var urigtige: alle senere begivenheder beviste, at de var urigtige, ligesom denne sidste begivenhed, da de russiske "kommunister" besatte et andet "kommunistisk" land, idet de brugte den "tyske trussel" som en undskyldning endnu en gang!

Hvad angår de mennesker, som ønsker russernes "fikse ide" ude af verden engang for alle og "det tyske problem" taget op til fornyet undersøgelse en dag", er deres stilling et fremskridt i forhold til de traditionelle "kommunisters".

Men den opvejer imidlertid ikke den farlige overbevisning om, at et parti, -uanset hvilken politisk eller social rolle det spiller i historiens afgørende øjeblikke-, altid kan forandre og forbedre sine metoder. Det er en forgæves illusion: man vil aldrig igen være istand til at kæmpe mod nationale fordomme, efter at de er blevet antændt af den mest grusomme krig! De samme mennesker, som ønsker russernes "fikse ide" udslettet, tilføjer ikke desto mindre, at vi skal huske på, at der i den russiske beslutning om at sende tropper til CSSR lå "erindringen om den tyske fascisme". "Den kendsgerning, at USSR havde 20 millioner dræbte under sidste krig, forklarer hvorfor det russiske folk nærer en hårdnakket vrede mod det tyske folk". - Skulle kommunisternes rolle, istedet for at anklage de imperialistiske kriges kriminelle årsager, da være at lide passivt og i virkeligheden give efter for disse nationalistisk-chauvinistiske og endog racistiske lidenskaber, som er følger af kapitalismen? - I denne sag er det ikke en konstatering af forsonnelser, som vi vil bebrejde "kommunisterne" i Moskva, Paris og alle andre steder, men derimod en overvældende anklage. Den proletariske internationalisme blev ikke knust ved russiske tanks' indtrængen i Prag. - Den var allerede død, dræbt af den Hellige Alliance fra årene 1944-45; af det patriotiske hysteri, som gjorde hele det tyske folk "solidarisk" med Hitlermagtens forbrydere; og af de franske "kommunisters" brodermorderiske had til en arbejderklasse, som havde næsten en million medlemmer i KZ-lejre. Hvor-
når vil de militante arbejdere for evigt nægte at gøre et proletariat ansvar-
ligt for dets borgerskabs fejl, og betragte enhver anden holdning end denne ikke som en fejltagelse, men som et utilgiveligt forræderi?

DEN IDEOLOGISKE FAKTOR

For at illustrere ovennævnte -dvs. de internationale modsætningers økonomiske og konkurrencemæssige karakter i det østeuropæiske system samt de nationale lidenskaber og rivaliseringer, som ikke kan besejres eller benægtes dets krav på at udgøre socialisme- holdt vi os for det meste til aktuelle kendsgerninger. Vi vil fortsætte på samme måde, hvad angår ethvert forsøg på at redde den slags "socialisme" ved hjælp af nogle demokratiske "forbedringer". Vi benægter absolut ikke, at andre grunde end de førnævnte kan have påvirket den russiske holdning til CSSR. USSRs ideologiske argument er ikke ubegrundet, forudsat at vi går ud fra dets underforståede sociale og politiske sandhed.

Vi har allerede understreget den hykleriske svaghed i russernes vedvarende henvisning de "kontrarevolutionære intriganter" i CSSR. - Uden en forudgående revolution er en kontrarevolution umulig. - Til Benes' land nåede aldrig den radikale omvæltning af den borgerlige magt, det proletariske diktatur, der kendetegner en socialistisk revolution. Højst gennemgik det en usikker periode m.h.t. om det skulle inkluderes i den amerikanske eller i den russiske interesseffære. Spørgsmålet blev bestemt af en folkelig bevægelse til gunst for USSR; men den statsplanlægning og den jerndisciplin, som skabtes og ledtes

af den nye regering, var ikke nok til at forandre et borgerligt land til en socialistisk stat. Faktisk byttedes blot magten mellem statsbureaukratier, respektivt ledet af russiske eller amerikanske "beskyttere". Og som bevis på dette kan den samme regering -eller næsten den samme-, det samme politiske parti og de samme institutioner idag benyttes af den mest ortodokse "socialisme" såvel som af den farligste "revisionisme".

Det er ikke nødvendigt at forklare, at russerne har grunde til at frygte, at denne tjekkiske "tilnærmelse til vesten" vil betyde nok et "beskytter"-skifte for landet. - For at kunne placere rigtigt de økonomiske og ideologiske faktorer, som er filtrede sammen i Prag-Moskva-konflikten, må vi understrege, at dette skifte ikke kan adskilles fra CSSRs "nye fase". På den ene side er CSSRs økonomiske genopsving umulig uden adgang til vestlig kapital og markeder, på den anden side betinger den politiske "liberalisering", at masserne går ind for den produktionsanstrengelse, som de anmodes om at gøre. Det er den russiske intervention, som cementerede den gensidige afhængighed indenfor den økonomiske politik om nationalt velfærd, og de sociale massers iver efter at undslippe polititvang. Men demokratisk vrøvl forvirrer sagerne ganske belejligt: man lægger kun mærke til "frihedsvinden" istedet for den voldsomme og konfliktskabende storm fra kapitalens krav. Den kendsgerning, at et land, hvis industriteknik er USSRs overlegen, nægter en beskyttelse ensbetydende med underudvikling, at det ved at ryste af sig Novotnys politi, det bureaukratiske og prorussiske åg, lykkes i at gøre en befolkning, der er ivrige efter "frihed" -i mangel af en mere materialistisk tilfredsstillelse- mere opmærksomme overfor denne nye "afstalinisering"; alt dette er netop et politisk og socialt udtryk for en økonomisk bevægelse, for den nationale kapitalismes bevægelse -holdt nede af den russiske beskyttelse. Og den kendsgerning, at USSR for at bekæmpe det pålægger en tilbagevenden til den tidligere politiske disciplin ved hjælp af dets overlegne militærmagt, har akkurat samme slags årsager: monopoler der skal opretholdes, markeder der skal beskyttes. Med andre ord er det ikke "socialisme" og "frihed", der er årsager til modsætningen, - det er ikke "kommunisme", der kæmper mod "kontrarevolution": det er udelukkende kapitalens anarkistiske interesser, der kæmper mod hinanden.

P A R T I A K T I V I T E T :

Siden det sidste nr. af Kommunistisk Program er der foruden den "daglige" franske og italienske presse udkommet et nyt nr. af vort unge tyske organ INTERNATIONALE REVOLUTION med følgende indhold: TKP:Kontrarevolutionens "nyttige idioter", På den store marxistiske traditions vej, Imperialistisk krig eller borgerkrig, Udbredelse og grænser for den franske generalstrejke, samt det samme lille manifest som står i dette nr. af KOMMUNISTISK TAGOPPOSITION. Endvidere er vore dynamiske franske kammerater fremkommet med et nyt nr. af vort internationale teoretiske tidsskrift PROGRAMME COMMUNISTE, som indeholder følgende tre analyser: 1.Partielle kampe og generelle kampe 2.Italiens Kommunistiske Parti overfor den fascistiske offensiv (1921-24) 3.Den marxistiske teori om mønt og valuta II.

KAUTSKY 1919 - MANDEL 1969

50 ÅRS CENTRISME

På et møde i Århus for nyligt kunne man opleve trotskisten, fjerdeinternationalisten, guevaristen (eller castristen?), operaisten, den demokratistiske fabriksrådstilhænger Mandel, hvis eneste forskel i forhold til Kautsky er, at den gamle centrist var betydeligt mere seriøs. Disse linier skrives fordi centrister idag som dengang udgiver sig for revolutionære marxister og fordi deres snak dengang også er almindelig idag, selvom det ustandseligt udbasuneres som "nyheder".

Mandel begyndte med at tildele studenterne en proletarisk rolle under henvisning til, at de kan komme til at udgøre fremtidige lønarbejdere. - For det første er en lønmodtager automatisk ikke en proletar og for det andet deltager studenterne som økonomisk gruppe ikke på arbejdernes side i klassekampen, da de ikke er producerende og derfor ikke kan have nogen objektivt betinget proletarisk holdning i den økonomiske og i den politiske kamp (alle småborgerlige kategorier fra landbrug til handel kan i prekrise- og i kriseperioder tvinges over på arbejdernes side, - men meget mod deres vilje! - at enkelte individer fra alle borgerskabets kategorier kan forlade deres klassegrundlag og med "bevidstheden" eller "hjernen" gå over på proletariatets side, det er en anden og gammel sandhed; men da må de også underkaste sig helt arbejderklassens doktrin og organisationsdisciplin: det mest antimarxistiske er i den forbindelse at ville bygge klasseteorier på sådanne bevægelser, der opstår i enkelte økonomiske kategorier, borgerlige såvel som proletariske.).- Men det vi skal beskæftige os med her er, at studenternes mål da heller ikke er de proletariske om det centraliserede klassparti, der leder revolutionen og proletariatets diktatur.

Vi ser, at det eneste resultat af maj-juni i Frankrig på det politiske felt var en opståen af "partier" (hyppigt sammensluttede af flere tendenser, såsom anarkistiske, trotskistiske og maostalinistiske), som nu f.eks. gik glade sammen for at opstille Krivine og som -bl.a. for ikke at støde an på vælgerne- udtalte sig vagt og forvirret om det vigtigste proletariske våben: partiet.

Nu ved vi inidlertid fra Lenins kritik af Rosa Luxembourg og Alexandra Kollontai (uden ellers at ville sammenligne datidens revolutionære med de nutidige småopportuniste), at den federalistiske holdning er karakteristisk for den småborgerlige tendens, og at det ikke-centraliserede parti og "arbejderdemokratiet" altid har været parolerne, denne økonomiske kategori udsendte i dens mangel på en historisk ledende klasserolle at spille. - Man skulle tro, at Lenin aldrig havde skrevet "Den proletariske revolution og renegaten Kautsky", når man hørte kautskyaneren Mandel tale om "arbejderdemokrati" efter den kommunistiske revolution, dvs. et demokrati med flere "arbejderpartier", akkurat som Kautsky ønskede frihed for mensjevikker og socialrevolutionære, der støttede og kæmpede sammen med Denikin og Wrangel. - Vi hørte intet om proletariatets diktatur, som Lenin netop beskrev i "Renegaten Kautsky" eller om den røde terror, som Trotsky skildrede i sin bog "Terrorisme og Kommunisme"; men vi hørte de demokratistiske og småborgerlige krav, som Kautsky fremførte og som Lenin og Trotsky i deres to ovennævnte besvarelser netop påviste som krav, der gik kontrarevolutionens ærinde.

Til det småborgerlige studenterpublikums store glæde blev deres økonomiske borgerlige kategori forsøgt teoretiseret af alle idealismens krogede stier, som vi kender så vel fra de forskellige Marcuser, Lukacser, Sweezyer, Adornoer osv., -denne gang som nævnt skulle studenterne tildeles en historisk proletarisk rolle i klassekampen. - Typisk for alle disse nutidens "fornyere", som ustandseligt vil opdage en "ny" kapitalisme i en "ny" virkelighed,

der skulle betinge "nye" klasser eller "ny" demokratiske revolter, blev kontrarevolutionen ikke erkendt (ja ikke engang nævnt!) på baggrund af den simple kendsgerning, at de opportunistiske partier i Frankrig, Italien og England stadig behersker arbejdermasserne, deres strejker tiltrøds. - Derimod, for at kunne proklamere revolutionære situationer teoretiserede Mandel de reformistiske og forvirrede studenterrevolter, og ville gøre fabriksbesættelser til en revolutionær politisk handling: fabriksbesættelser er en spontan arbejderaktion, der med sine økonomiske mål for øje blot når lige over den borgerlige orden; det er et forræderi, som moskovitterne gjorde, at forsøge at få bevægelsen til at gå i sig selv igen, - men det er også et forræderi, som anarkister, trotskister og mostalinister gjorde, at give parolen om at blive i fabrikken og forsøge at sætte produktionen igang og således "ramme arbejdsgiverens ejendomsret"; - så længe kapitalen har den politiske magt vil den altid kunne slå spontane oprejninger ned, derfor er den revolutionære marxistiske parole til fabriksbesættende arbejdere: "forlad fabrikken - det gælder overtagelsen af den politiske magt og proletariats diktatur - det gælder den væbnede revolution"; vi sagde det i maj-juni i Frankrig, og vor kamp mod opportunismen har altid været og vil altid være under denne parole.

Som handelsrejsende i "nyheder" var fabriksbesættelser for Mandel også et nyt historisk fænomen: fra 1919 til de første måneder i 1921 holdt arbejderne fabrikker besat i Italien. - Kapitalens stat var vel vidende om, at dette økonomisk irriterende fænomen intet betød for deres bevarelse af den politiske magt (bl.a. så længe den internationale kapital beherskede verden); arbejderne blev sjældent angrebet alvorligt og klassens parti, det centralt ledede Italiens Socialistparti (PSI), levede sin rolige tilværelse i fagforeninger og parlament, alt imens det teoretiserede som Mandel og lod kapitalen beholde sin statsmagt. Uden politisk ledelse fik proletariats lov at bløde flere år, mens PSI snakkede om revolutionen uden at tage den revolutionære ledelse. Kapitalen fik således tid til at komme til kræfter og centralisere den politisk i den fascistiske kontrarevolution. - Dette medførte, at det kommunistiske mindretal i PSI under vor ledelse brød med PSI og dannede Italiens Kommunistiske parti sektion af III Internationale i Livorno 1921, - med Lenins varmeste støtte, og angreb på PSI, der var ligeså tilintetgørende for dets centralt ledende Serrati som de er det idag for Mandel.

Mandels teorier om revolutionære situationer skulle bl.a. støttes på Cuba, Vietnam og Kina (mere på de første end på den sidste!), hvad der medførte, at han blev påmindet om, at en proletarisk revolution ledet af det kommunistiske parti for at oprette proletariats diktatur ikke havde fundet sted på Cuba. Under sit forsøgsprøve på at bevise "det socialistiske element" på Cuba, - thi et socialistisk land vil han vel næppe kalde det, så meget har Mandel knapt revideret sin Trotsky endnu, at "socialisme i ét land" er blevet mulig i mellemtiden-, måtte han henvise til (som det eneste vi overhovedet kan tage alvorligt), at der ikke var privatakkumulation af kapital, altså at den private ejendomsret til produktionsmidler var afskaffet. - En omlægning og en centralisering af produktionsmidler og akkumulation af kapital ved vi fra Marx og Engels intet har med socialisme at gøre: socialisme er afskaffelse af ejendomsret (som Engels gjorde opmærksom på i sin kritik af Bismarcks nationalisering af jernbanerne, hvad der af mange dengang som idag blev fremstillet som en "socialisering": så længe der er klasser kan marxismen højst nå til at tale om klassestatens ejendom, borgerskabets eller proletariats); socialisme er endvidere afskaffelse af lønarbejde og dermed af kapitalakkumulation, afskaffelse af handel (og langt om længe af al den forbandede snak om produktivitet!). Overfor denne påvisning af kapitalistiske produktionsforhold på Cuba havde Mandel blot at nævne, at de også fandtes i Rusland på Lenins tid efter revolutionen: - men så var vi også netop kommet ind i den sædvanlige trotskistiske cirkel: thi NEP, - der tillod ikke blot kapitalistiske produktionsforhold i industrien (for det meste uden privat ejendomsret) men også den private ejendomsret for bonden, handelsmanden og håndværkeren (alle sociale elementer, der under feudalismen affødte borgerskabet og kapitalismen, og som derfor også igen ville kunne overtage den politiske ledelse, så længe de økonomisk og socialt overlevede, hvad Lenin vidste kunne hænde og hvad der også hændte)-, var for Lenin kun

mulig, fordi der fandtes et stærkt proletarisk diktatur ledet af det kommunistiske parti (og af den kommunistiske Internationale, der førte den internationale klassekamp med den verdensomspændende revolution som mål). Så det "proletariske" eller "socialistiske" på Cuba kan ikke bevises med henvisning til, at der herskede samme produktionsforhold, som der gjorde i Rusland, når disse netop kun kunne eksistere for Lenin fordi proletariatet havde den politiske magt; - men det fik det ikke på Cuba, arbejderklassen ledede ikke revolutionen (og kan derfor hverken have statsmagten eller klassestatens ejendomsret til produktionsmidlerne!), og da der som alternativ i imperialismens æra kun findes borgerskabet (som netop under imperialismen blot administrerer kapitalens lovmæssigheder, og ikke længere har en ledende og opførende historisk rolle at spille), kan vi sige på baggrund af de påviste kapitalistiske produktionsforhold, at Cuba indgår fint i kæden af unge nationale centre for kapitalakkumulation.

Til Kina er nutidens trotskisters forhold som bekendt tvetydigt og om muligt endnu mere pragmatisk-tåbeligt end det foregående. For Mandel var det således "godt at Kina støttede Vietnam men "dårligt" at det havde ladet pakistanske og indonesiske mao"kommunister" i stikken. - Sådant overfladisk vrøvl tilhører den daglige socialdemokratiske skribler-aktivitet og har intet at gøre med en historisk materialistisk analyse. At bedømme Kina kræver, at udgangspunktet tages i dets klassekamps historiske udvikling, som man vil kunne se i vore teser om Kina: betragte når kommunistpartiet led nederlag og hvorledes de "nydemokratiske kommunister" aldrig anklagede den stalinistiske kontrarevolution, selv når de fandt den som militær allieret med deres fjender; at det "nydemokratiske" og nationalt borgerlige Kina idag er et produkt af denne kontrarevolution og eksisterer i kraft af dennes støtte fra slutningen af tyverne og op til begyndelsen af fyrrerne, og atter efter Maos magtovertagelse, -og at dets "forræderi" i Pakistan og Indonesien (vi tilføjer: i Kina og overalt i verden hvor det optræder) for en småborger er "afskyeligt" eller "dårligt", men for en marxist materialistisk nødvendig, ligesom det nødvendigvis må støtte andre unge nationale kapitalistiske centre, der ligesom Nordvietnam og FNL kæmper for borgerligt demokrati og national selvstændighed, for dermed at kunne få allierede i modsætningsforholdet mellem deres unge akkumulation af kapital og den amerikansk-russiske imperialisme. Marx' ord i 1848 og Lenins i februar 1917 om betydningen af, at proletariatet under ledelse af sit klasseparti står på sine egne historiske paroler om revolution og diktatur for at kunne føre den borgerlige revolution videre i samme historiske bølge til proletarisk sejr, er blevet flittigt bekæmpet af stalinismen og ligeså flittigt fortiet af de sidste 30 års trotskisme.

For at redde Cuba, Vietnam og den påståede franske revolutionære situation i maj juni måtte Mandel gribe til forfalskninger, da han kom ind på partiets rolle: fuldstændigt un marxistisk hævdede han, at partiet skabes efter revolutionen (evt. under rejsningen?) med henvisning til, at Lenin stod alene i bolsjevikpartiets ledelse, da han gik ind for den revolutionære rejsning i oktober 1917. - Trotsky citerer i sin "Den russiske revolutions historie" (Éditions du Seuil, 1950 -bd. II -s.525) den gamle bolsjevik Kisselév for følgende linier: "Partiets arbejderelementer -med visse individuelle undtagelser- fulgte Lenin; mod Lenin udtalte sig et ikke stort antal af partiets intellektuelle og enkelte isolerede arbejdere". Trotsky uddyber dette ved at beskrive situationen i forskellige dele af bolsjevikpartiet på den tid, hvad der i korthed går ud på, at partivævet i de økonomiske organer og i sovietterne var parate til og ønskede revolutionen, og at det således kun var flertal i bolsjevikpartiets centralkomitéer, der var imod (og ikke engang i alle). - Enten ønsker Mandel at fortie dette, eller også bedømmer han partiet efter et flertal af ledelsen og ikke efter dets organiske helhed. Ovennævnte historiske situation bekræfter vor årtiergamle angreb på demokratismen der tror, at et flertal (50+1 ell. flere) i noget ledende organ (folketing osv.) kan have en historisk betydning, -at ethvert demokratisk regelmæssigt optalte tilfældige flertal kan forandre så meget som en enkelt brik i kapitalismens lovmæssige forløb, inklusiv dens egen tilintetgørelse, som dens modsætningsforhold uundgåeligt indholder. - Kun denne deterministiske opfattelse, der ufravigeligt forudsiger den proletariske revolution med oprettelse af klasse-diktaturet under kommunistpartiets ledelse, kan det daglige arbejde baseres på for den revolutionære marxist. - På denne linie har vi kæmpet i mere end 50 år, det var Marx', Engels' og Lenins linie: den linie vil sejre.

DE TROTSKISTISKE OPPORTUNISTER GENOPLIVER DEN
"REVOLUTIONÆRE PARLAMENTARISMES" UHELDSSVANGRE
TAKTIK

Trotskyisterne i den kommunistiske liga smykker sig til fest: endelig optræder de på valgarenaen! Vi marxister røres ikke af denne ydre "succes", - af to grunde. For det første fordi dette ikke skyldes en "revolutionær" radikaliserings af proletariatet, men derimod det anti-gaullistiske (især agrare) småborgerskabs dybe utilfredshed. Denne utilfredshed var tilstrækkelig til, at Krivine med lethed skaffede de 100 underskrifter (fra deputerede, borgmestre osv.) han behøvede for at kunne opstille; men vi forveksler ikke dette med en klasse-opvågning. - Den anden og vigtigste årsag er, at dette kandidatur og denne valgdeltagelse er frugter af en form for opportunisme, der ikke er mindre skæbnesvanger for proletariatet end den officielle opportunisme i Frankrigs Kommunistparti: "venstre" opportunismen.

HVILKET PROGRAM ?

Hr.Krivine optræder som arbejderklassens, klassekampens og socialismens forkæmper. Dette får os marxister til at stille et simpelt spørgsmål: forsvarer hr.Krivine og hans venner proletariatets historiske program? - Først er det nødvendigt at de kender og forstår dette program. - Det er ikke tilfældet.

Proletariatets program er dets organisering som klasse, dvs. i det kommunistiske parti; det er dets kamp, først den økonomiske - siden den vigtigste, den politiske mod kapitalen og dens magt indtil staten er knust, og indtil proletariatets diktatur er oprettet og udøves af dets parti, og den proletariske stat endelig egenmægtig kan gribe ind i økonomien for at føre denne frem mod socialisme.

Socialisme? Men, vil man sige, hr.Krivine og hans venner er socialister, endog uhyre meget! - Hvad er socialisme - dér ligger hele spørgsmålet. Kan man være mere eller mindre socialist?

Socialismen er enten videnskabelig eller uden betydning. Ville man mon finde på at kalde Pythagoras' læresætninger for mere eller mindre geometriske?

I mere end et århundrede har den videnskabelige socialisme været fuldstændigt defineret: det er en produktionsform, der står i direkte modsætning til den kapitalistiske produktionsform. Under denne er produktionens formål kapitalens forøgelse ved stadig tilførelse af profitter, frembragte ved udbytning af lønarbejde. Under socialismen er formålet at producere for at tilfredsstille behov uden at der bliver noget tilbage af nogen form for markedsøkonomi.

Tilslutter hr.Krivine og hans venner sig en sådan definition? Måske i tale, men absolut ikke i handling. To eksempler vil være tilstrækkeligt til at vise dette

I Rusland opretholdes og udvikles den kapitalistiske økonomis kategorier og forhold (lønarbejde, profit, vareproduktion, markedsøkonomi); men den forlængede opretholdelse af kapitalistiske produktionsforhold medfører nødvendigvis opretholdelsen af sociale og politiske kapitalistiske forhold: marxismen må altså anse Rusland for et kapitalistisk land. - Inidlertid anser hr.Krivine og hans venner Rusland for et socialistisk land, - på det politiske plan ganske vist rant af en "bureaukratisk degeneration". Det er derfor velbegrundet, at vi blot anser den socialisme, Hr.Krivine og hans venner ser frem til, for en anden form for kapitalisme.

Som et middel mod den fæmese "bureaukratiske degeneration" foreslår hr.Krivine og hans venner respekten for "arbejderdemokratiet", med arbejdernes egen direkte forvaltning af økonomien. En øjensynlig uskyldig tese, - men hvor fremmed for marxismen. Den socialisme, som den store marxistiske tradition opererer med, kan kun opnås ved den proletariske stats despotiske indgreb i økonomien (proletariatets diktatur udøvet gennem dets revolutionære parti): det drejer sig om at tilintetgøre den kapitalistiske produktionsform, de kapitalistiske produktionsforhold og nå frem til en ny rationel organisering af økonomien med henblik på at opfylde menneskenes reelle behov. I løbet af denne udvikling mod socialisme må den proletariske stat på en gang både kæmpe mod de indre reaktionære kræfter og mod de ydre, thi revolutionen vil ikke kunne sejre samtidigt overalt i verden.

Trotskisternes selvforvaltende "socialisme" får ikke kapitalismens økonomiske kategorier til at forsvinde: lønarbejderen forbliver en lønarbejder, produktet forbliver en vare. Intet er forandret, tværtimod vil konkurrencen mellem arbejderledede foretagender øges. Under disse betingelser vil den fæmese "arbejderforvaltning" kun betyde, at proletarerne selv administrerer denne organisering af proletariatets udbytning. En sådan "socialisme" inspireres dybest set af de samme krav om "Frihed, Lighed, Broderskab" fra den borgerlige revolution, som de moderne kapitalisme frøkkom ved. Hr.Krivine og hans venner har derfor intet at gøre med proletariatets historiske program og følgelig heller ikke med arbejderklassens kamp eller Marx' og Engels' videnskabelige og revolutionære socialisme.

SMÅBORGERNES VENSTREPADIKALISME .

Omend hr.Krivine og hans venner intet har tilfælles med den marxistiske teori, så er de dog ideologer. Men hvad står deres ideologi for? - For at opklare dette vil vi lytte til hr.Krivine selv: han kalder sig "repræsentant for maj-1968 bevægelsen". "Maj-1968" bestod af en studenterrevolte samt af lønarbejdernes fredelige generalstrejke. Arbejderklassen forblev "den store rolige styrke", som alle Seguy'er og Waldeck-Rochat'er ønsker den skal forblive til evig tid; den lod sig holde inde i fabrikkerne; den genoptog arbejdet efter at have modtaget de smuler, den fik tilkastet i Grenelle; den har på intet onråde handlet revolutionært. Studenternes kamp var ganske vist voldelig - og hvad så? Det er dens klassenatur der er afgørende: skulle den, kunne den knuse kapitalismen?

Studenterne er udgået fra småborgerlige lag, som kapitalen undertrykker, men som langt fra at slutte desto stærkere op om den proletariske kommunisme tværtimod af al magt kæmper mod denne proletarisering. Som studenter mindskes deres chancer efterhånden som deres antal vokser og konkurrencen mellem dem bliver strengere. Desuden begrænser den kapitalistiske rationalisering i størst mulig omfang antallet af de fedeste stillinger, som studenterne drømmer om, hvad der alt i alt "proletariserer" store grupper af dem: -heraf deres vrede mod "adgangskriterier og optagelsesbegrænsninger", mod borgerskabets foragt for "kulturen", mod at de intellektuelle er underlagt krav om profit og naturligvis mod de intellektuelles arbejdsløshed; -heraf endelig studenternes barrikader, der mere er symbolet på en forsvarsaktion end en virkelig forsvarsaktion. Denne desperate småborgerlige bevægelse lod sig let berolige af "medbestemmelsesretten". Hele denne "kamp" er idag reduceret til en snak om den "sande" og den "falske" "medbestemmelse"; mens man venter "medbestemmes" der, istedet for at gå ud på gader og pladser. I intet øjeblik er studenterbevægelsen gået over på proletariatets revolutionære program: alt hvad den har forsøgt er at få proletariatet til at forsvare studenternes og småborgerskabets interesser i al almindelighed, -alt andet er litterær snak. Det er denne bevægelse, som hr.Krivine og hans venner ifølge egne udsagn repræsenterer. Ikke hvad den er blevet til idag, men hvad den var i maj 1968: vi betakker os og slår ikke følgeskab! Vi driver ikke studehandel med proletariatets historiske program for tilgængæld at få det fantasisamfund, de herrer småborgere drømmer om. De økonomiske lag mellem klasserne kan følge proletariatet, når dette er det stærkeste. Når de gør fordring på at lede eller værre i denne classes sted at føre kampen mod kapitalismen, bliver det nødvendigvis den borgerlige reaktion, der triumferer.

TEORI OG TAKTIK .

Hr.Krivines kandidatur er den trotskistiske opportunistes logiske udvikling. Med "taktiske" begrundelser maskeres nu dens tilslutning til klassemålsætninger, der er fremmede for proletariatets kommunistiske klassemål. Det drejer sig ikke længere om at give arbejderklassen et klart historisk perspektiv og en klar bevisthed om den uforsonlige modsætning mellem dets kommunistiske program og alle småborgerlige universalmidler: det drejer sig om at "udnytte" den eksisterende utilfredshed, at hage sig fast til den aktuelle virkelighed. Dette fører til samme usle "taktiske manøvrisme", der betød selve III Internationales sammenbrud, som forsinkede (i stedet for at fremskynde) den kommunistiske revolution. - Tror arbejderklassen, der idag er domineret af opportunisten, på "antikapitalistiske strukturreformer", på "automatisk dyrtidsregulering", på den "demokratiske planlægning"? Lad os da agitere for "strukturreformer", "dyrtidsregulering" og "demokratisk planlægning", siger trotskisterner! - Har arbejderklassen demokratiske illusioner? Lad os da deltage i valgkampagnen for bedre at afmystificere den. Det er den gamle såkaldte "revolutionære parlamentarismes" taktik, som lige siden den

opstod for mere end 40 år siden blev anklaget af den strømning, vort lille internationale kommunistparti stammer fra! At deltage i og arbejde under den borgerlige demokratis valgkampagner betyder, man hindrer sig selv ikke bare i at tilintetgøre det men også blot at afmystificere det. Hvis man opstiller kandidater til valg kan man ikke samtidigt råbe: valg er forræderi! - hvad der inidlerti er en stor kommunistisk sandhed!

"Dagens opgave" for det proletariske parti er ikke valg men klassekamp, der går lige fra forkastelsen af den demokratiske myte, over den proletariske revolution og til proletariats ikke-demokratiske diktatur! - Vil dette være uforståeligt? Vel, så længe dette er uforståeligt for arbejdermasserne vil ingen volontaristisk manøvre kunne fremskynde historiens forløb. - Det afgørende er om hvorvidt der findes en revolutionær proces, der kan være nok så lang og smertefuld, men som er uimodståelig. - Vi fastholder, at den findes, at det er kapitalismen selv, der uimodståeligt fremkalder revolutionen, og at de proletariske kommunister netop findes for at sikre dens sejr. Den kan være fjern, men den endelige sejr kommer, det ved vi med matematisk sikkerhed. Men der er en betingelse: at det proletariske parti ikke giver efter for en eneste af den venstreradikale voluntarismes uheldsøvangre fristelser; at det imod alt og alle fuldstændigt fastholder proletariats klasseprogram, den kommunistiske revolutions målsætninger som den eneste videnskabelige metode til endeligt at gøre op med dette infame borgerlige samfunds elendighed.

-Denne artikel fremkom første gang i vort franske organ LE PROLÉTAIRE - juni 69-

MØDER MED LÆSERNE:

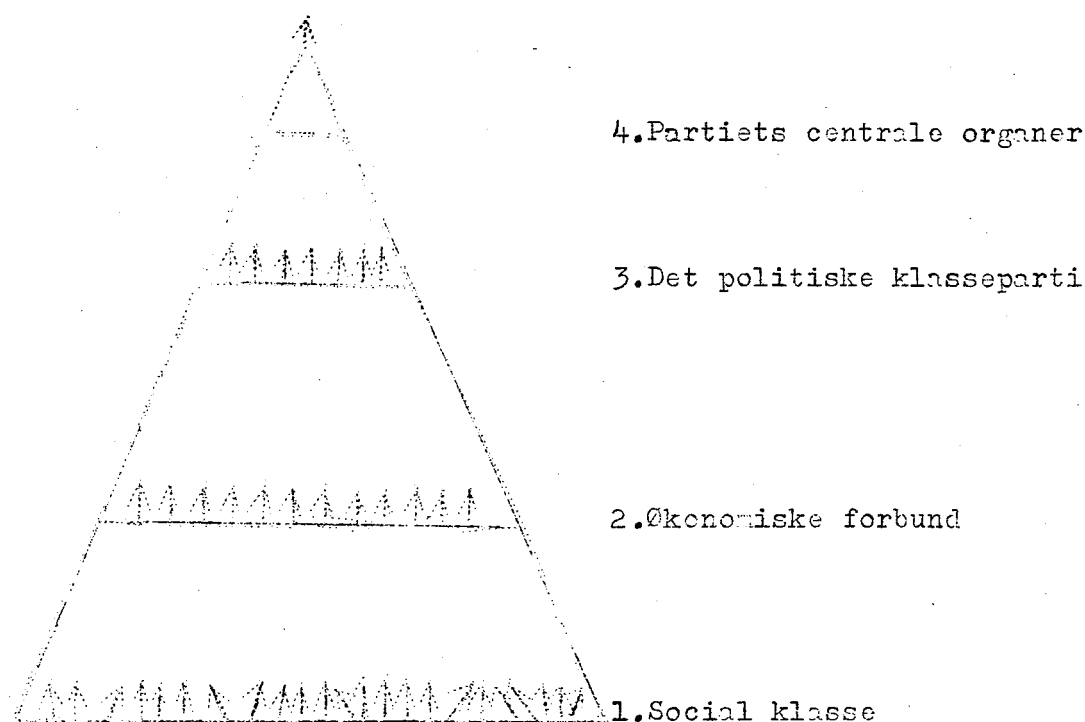
I begyndelsen af denne måned afholdtes der et møde i Århus med en lille gruppe læsere. Emnet var "Agrarspørgsmålet i Kina", som blev gennemgået ud fra en af vores tekster fra 1962: ligesom i "Teeserne om Kina", -men denne gang med det specielle udgangspunkt i de kinesiske bønders gamle antiborgerlige kamp, blev den "hydemokratiske" maoisme anklaget for at være et produkt af den kontrarevolution, der fulgte det kinesiske proletariats revolutionære nederlag i 1927.

Omkring dette nummers udgivelse vil der blive afholdt et møde i København ligeledes med en gruppe læsere. - Vi opfordrer vores læsere i de skandinaviske lande til også at henvende sig til os; - vi vil da komme og frenlægge vor historie og vort program, det kommunistiske program fra Manifestet og til den internationale revolution.

H U S K :

At vor trykte folder DET INTERNATIONALE KOMMUNISTISKE PARTIS PROGRAM sendes gratis til alle der henvender sig til postbox 61 - 2830 Bagsværd .

SKEMA OVER DEN MARXISTISKE CENTRALISME

1) de individer, der danner klassen, tilskyndes til at handle i forskelligartede retninger. Nogle vil endog i givne tilfælde handle i den herskende klasses interesser.

2) de faglige organisationer tenderer mod at handle i modsat retning af arbejderkøernes interesser, men på en sådan umiddelbar måde, at de ikke evner at gennemføre en forenet aktion med et fælles mål.

3) de militante medlemmer i det politiske parti arbejder i klassen og i dets økonomiske forbund, og er forberedte til at handle på en bestemt revolutionær linie.

4) partiets ledende organer, der fremstår af basis, handler i den revolutionære retning, som bestemmes af kontinuiteten i teorien, i organisationen og i de taktiske metoder.

Vor stilling består i en samtidig kamp mod de to afvigelser:

a) at basis alene skal bestemme centrets handlinger, såfremt den er rådført demokratisk (operaisme, laburisme, socialdemokratisme).

b) at det øverste center (en politisk komité eller partiets leder) alene bestemmer partiets og massernes handlinger med ret til at opfinde "nye retninger" og "nye former" (stalinisme, cominformisme).

Begge disse afvigelser fører til det samme resultat: basis udgøres ikke længere af den proletariske klasse men af folket eller nationen. Hvad der ifølge Marx og Lenin nedfører en retning, der er i den herskende borgerlige klasses interesse.

(Dette kapitel er taget fra den italienske tekst "Lezioni delle controrivoluzioni - Appello per la riorganizzazione internazionale del movimento rivoluzionario marxista" fra 1951 og 1949; den sidste del "Appello..." bragtes i Kommunistisk Program no. 1. - Vi bringer dette kapitel her for kort at vise hvorledes trotskisternes teser om partiet der opstår (tilfældigt?!) under eller efter den revolutionære bølge, eller om flere partier under et "arbejderdemokrati" efter revolutionen, atter er en fornægtelse af marxismen og et forræderi i dets åbenlyse forsøg på at afvæbne proletariatet for dets vigtigste våben: partiet.)

KOMMUNISTISK FAGOPPOSITION TILLÆG TIL KOMMUNISTISK PROGRAM ORGAN FOR DET INTERNATIONALE KOMMUNISTISKE PARTI

POSTBOX 81
2880 BAGSVÆRD

FOR EN FORSTÆRKNING OG UDBREDELSE AF DE FAGLIGE KAMPE

FOR EN GENFØDSEL AF KLASSENS FAGFORBUND

PROLETARER! KAMMERATER!

I alle lande forstærker det kapitalistiske regime sit klassesdiktatur for at forsvare de besiddende klassers privilegier. For at bevare udbytningen af det ikke-betalte arbejde så effektivt som muligt underkastes arbejderne i fabrikkerne en stadig stigende og mere intensiv produktivitetsrytme, og den egentlige arbejdsdag forlænges ved hjælp af individuelle og kollektive akkorder, ved hjælp af overarbejde og en stadig strengere disciplin, samt ved en grovere og grovere opildning til konkurrence arbejderne imellem. Kapitalismen kan kun forsvare sine forsøg på at overleve ved at holde arbejderne underkastet med alle midler.

Den internationale konkurrence skærpes dag for dag, - den koncentrerer ubønhørligt rigdom og magt på stadig færre hænder og forøger antallet af proletarer uden hjælpemidler og uden sikkerhed. Arbejdernes liv og arbejde er fuldstændigt prisgivet modsigelserne i denne enorme maskine, der uanset nationalstaternes forskellige ansigter virker på samme måde over for arbejderne overalt. - Hver eneste dag dør tusinder af arbejder i fabrikker, i miner og på marker; deres liv bliver tilintetgjort i mere eller mindre omfattende krige. I forskellige steder på jorden udsættes den moderne kapitalismes masser af forbitrede slaver hver dag for den vildeste terror under mere eller mindre åbenlyse former. - Uanset om det gøres i den "nationale folkesocialismes" eller i demokratiets navn, så er diktatur, kugler og fængsel altid de våben, som staten forsvarer sin diktatoriske magt med overfor truslen fra masserne.

Overfor denne udvikling henimod at blive socialt knust står arbejderklassen idag fuldstændig forsvarsløs.

Jo mere truende kapitalens diktatur udøves, des mere binder den internationale arbejderklasses nuværende politiske og faglige ledere sig til de borgerlige stater, og forsøger på alle måder at indordne proletarietets økonomiske organisationer i den kapitalistiske struktur: på denne måde gentager de blot den fascistiske korporativismes udvikling. - Jo mere regimets døds kamp skærpes, des mere svækker disse forræderiske pamperledelser proletarietets forsvar, hvad opportunismens virke i disse vigtige lande tydeligt beviser.

I ENGLAND har Labourpartiet, som er ved magten, og fagforbundet TUC først standset lønstigningerne og udtænkt love mod de strejker, der ikke var kontrollerede af pamperne, for siden at gøre alt for at forfølge arbejderklassens

mest militante grupper med det formål at forsvare de gamle imperialistiske privilegier, som gradvis og uundgåeligt svinder bort.

I FRANKRIG bremser de falske arbejderpartier og fagforbundenes kontrarevolutionære ledelser ethvert forsøg på at fortsætte de faglige kampe fra maj-juni, samtidig med, at de jager de mest radikale arbejderelementer for at drukne ethvert kampinitiativ i modløshed, og de indespærre de proletariske organer i "deltagelsen i arbejdspladsens ledelse", hvorved de afstiver det skændige gaullistiske regime.

I VESTTYSKLAND er fagforbundene direkte bundet til regeringen og gjort til monopoler af det kontrarevolutionære socialdemokrati, - de har først forsvaret den nationale økonomi mod trykket fra den amerikanske imperialisme og nu gør det alt for at indføre den mest rabiate nationalismes gift i arbejderklassen for derved at aflede proletariats opmærksomhed fra de økonomiske kampe og fra at genoptage den revolutionære tradition.

I ITALIEN tillader den snu doceren af dirigerede og kun minutt lange strejker fagforbundenes pampere og de falske arbejderpartier at kvæle de proletariske kampes tendens til at blive radikale og generelle, hvad de moskovitiske opportuniste gør med det perspektiv for øje at komme til at dele den fede regeringsmagt med de borgerlige partier.

I USA, hvor storkapitalens dobbeltparti dominerer uimodsagt, er arbejderklassen fuldstændig modløs og vildført i faglige organisationer, som er ledet af gangstere, der er helt i lommen på de mægtigste og bedst betalende kapital-koncentrationer.

I ØSTLANDENE med "folkedemokrati" og i selve RUSLAND blev sporene efter Oktoberrevolutionen nedbrudt ved hjælp af en fornyet chauvinisme, der er maskeret med de infame formler om "socialisme i ét land" og "den nationale vej til socialisme", som er et gunstigt klima til at forstærke haddet til den kommunistiske revolution; - i disse lande er forbundene direkte virkende i staten som en integreret del af dens struktur for at opnå arbejderklassens lydighed og underkastelse med det foregivne formål at beherske den amerikanske imperialismes overmagt, - i virkeligheden for at ofre proletariats på alteret for "samskikkelse" mellem staterne.

I DANMARK er LO også nær en integrering i kapitalens statsmagt; den faglige kamp er ligesom i "folkedemokratiene" helt underlagt den nationale økonomis interesser med den deraf faktiske afskaffelse af arbejderklassens første våbe strejken; - opportunistens kontrarevolutionære partier hersker også her som overalt: det er årtier siden en faglig kamp har udviklet sig til generalstrejke. Sideløbende med kapitalens tendens til at underlægge sig de faglige forbund går den opportunistiske "demokrati på arbejdspladsen"-tendens om "arbejderkontrol" og "arbejdermedindflydelse", hvis formål er det evigt reformistiske at aflede arbejderklassens opmærksomhed fra den revolutionære kamp for proletariats diktatur ved på sædvanlig småborgerlig vis at ville bilde arbejderne

ind, at kapitalen lader sig administrere eller på anden vis kontrollere. Så længe kapitalismen består må arbejderne imidlertid altid underkaste sig dens love om lønarbejde og ophobning af kapital; - så i den nationale produktivitets navn forsøger panperlejerne verden over at få arbejderne til at administrere deres egen udbytning.

PROLETARER! KAMMERATER!

De kapitalistiske og opportunistiske partiers indsats har sammen med de faglige ledelser og de småborgerlige strømninger det fælles formål at besudle og miskreditere det politiske klassepartis uerstattelige opgave; det revolutionære kommunistiske parti, der er marxistisk, antidemokratisk, internationalt og den eneste ledelse for proletariatet til at forsvare dets interesser og tilintetgøre kapitalens stat. - De samme partier og faglige ledelser forsøger ligeledes med alle midler at gøre klassens fagforbund verdiløse ved at ændre dem til samarbejdsorganer med arbejdskøberne og staten.

UDEN EN GENFØDSEL AF DET KOMMUNISTISKE VERDENSPARTI ER ALLE SOCIALE OPRØRSFORSØG DØMT TIL EN TRAGISK FIASKO. UDEN PARTIET ER DET UMULIGT AT REDDE ARBEJDERNES FAGFORBUND FRA DEN OPPORTUNISTISKE UDARTNING.

I overensstemmelse med den historiske erfaring og den revolutionære tradition er det nødvendigt, at de mest militante grupper af proletariatet går over til at kæmpe for at forandre klassens nuværende forbund til organer, der er ledet af det revolutionære parti. Til dette formål kalder de kommunistiske proletare arbejderne til kamp i fabrikkerne og i fagforbundene på grundlag af krav, der vil give mulighed for at genoptage klasseaktionen både på den antikapitalistiske og på den antiopportunistiske front; med den kommunistiske revolution og det proletariske diktatur som eneste perspektiv for den daglige kamp uanset opgangs- eller nedgangstider for den revolutionære bevægelse, fremfører vi disse generelle krav i de lande, hvor arbejderklassen kan lytte til os:

- ARBEJDS DAGEN NEDSÆTTES TIL MINDST SEKS TIMER UDEN LØNNEDGANG.
- LØNSTIGNING I OVERENSSTEMMELSE MED DE REELLE LEVEOMKOSTNINGER.
- FULD LØN TIL STREJKENDE, ARBEJDSLØSE OG PENSIONEREDE.
- MOD ALT OVERARBEJDE OG AKKORDARBEJDE, LIGESOM MOD ENHVER ANDEN FORM FOR INTENSIVERING AF UDBYTNINGEN AF ARBEJDERNE.
- DE FAGLIGE KAMPE SKAL VÆRE GENERELLE, OG GENERALSTREJKENS OG DEN DIREKTE AKTIONS VÅBEN SKAL GENOPRETTES.
- DE KONTRAREVOLUTIONÆRE FAGLIGE LEDERE, BUREAUKRATERNE SAMT ARBEJDSKØBERNES OG STATENS LAKAJER UDSKIFTES MED PROLETARER, DER GÅR IND FOR OG VIL HANDLE I OVERENSSTEMMELSE MED ARBEJDERKLASSENS SAG.

- FORKASTELSE AF EN HVILKENSOMHELST FORM FOR SAMARBEJDE SÅVEL INDENFOR SOM UDENFOR FABRIKKEN MELLEM ARBEJDERNES FORBUND OG ARBEJDSKØBERNES, STATENS OG FORRÆDERPARTIERNES ORGANER.
- FORKASTELSE AF ALLIANCER MELLEM ARBEJDERNES FORBUND OG TVETYDIGE SMÅBORGERLIGE BEVÆGELSER, SÅSOM STUDENTERNES, DER -UANSET OM DET ER BEVIDST ELLER EJ- TENDERER MOD AT FJERNE KLASSEORGANISATIONERNE FRA DET PRECISE FORMÅL: AT FORBEREDE DEN PROLETARISKE REVOLUTION.
- FORENING AF DE FAGLIGE LEDELSER I ET ORGAN MED CENTRALISERENDE OPGAVER UNDER KLASSEPARTIETS POLITISKE LEDELSE.

PROLETARER! KAMMERATER!

Såfremt man ikke forener det revolutionære proletariats kræfter, men istedet følger tilskyndelserne til at lade klassens forbund i stikken, vil kapitalismens næste kriser forblive ufrugtbare, hvor de ellers ville kunne fremskynde den revolutionære forberedelses udvikling; - thi uden en centraliseret organisering i deres egne klasseorganer vil de store masser blive drevet på flugt og spredt af de borgerlige kræfter under den kapitalistiske stats ledelse.

DERFOR ER DE REVOLUTIONÆRE OG BEVIDSTE ARBEJDERES OG KOMMUNISTERNES PLADS I ARBEJDERNES FAGFORBUND MED DET FORMÅL AT BORTJAGE FORRÆDERNE, REFORMISTERNE OG KAPITALENS FEMTEKOLONNER; OG GØRE DISSE FORBUND TIL MÆGTIGE VÅBEN TIL AT FORSVARE PROLETARIATETS LIVS- OG ARBEJDSVILKÅR, OG FOR DERMED AT GØRE DEM ISTAND TIL UNDER DE ENDELIGE REVOLUTIONÆRE KAMPE AT TILINTETGØRE KAPITALENS BLODIGE REGIME TOTALT.

FREMTIDEN TILHØRER ARBEJDERKLASSEN, DEN PROLETARISKE REVOLUTION OG DET PROLETARISKE DIKTATUR, - FREMTIDEN TILHØRER KOMMUNISMEN!

FOR EN FORANDRING AF FAGFORBUNDENE TIL ARBEJDERKLASSENS EGNE RØDE FORBUND!

FOR ARBEJDERNES INTERNATIONALE SAMMENSLUTNING MOD DEN INTERNATIONALE ALLIANCE MELLEM KAPITAL OG OPPORTUNISME!

FOR DET INTERNATIONALE KOMMUNISTISKE PARTIS LEDELSE!

Det Internationale Kommunistiske Partis organer og publikationer

PÅ DANSK:

Kommunistisk Program - med tillæget

Kommunistisk Fagopposition.....årligt abonnement.. kr. 10,-

Partiets Karakteristiske Teser (1951)..... kr. 3,-

Chr.Christensen: "Moskva og Syndikalismen" (1921)

(med historisk indledning)..... udsolgt

PÅ TYSK:

Internationale Revolution (tysk organ).....pr. nummer..... kr. 1,-

Der II Kongress der III Internationale und die italienische Linke.... kr. 4,-

Der I Weltkrieg und die marxistische Linke..... kr. 4,-

Partei, Klasse und revolutionäre Aktion in der marxistischen Linken.. kr. 5,-

PÅ FRANSK:

Programme Communiste (internationalt teoretisk tidsskrift)

Le Proletaire (fransk organ - udkommer to gange om måneden)

Pour un syndicat de classe (fagligt organ - udkommer hver måned)..... kr. 15,-

årlig fællesabonnement

Dialogue avec les morts (159 sider)..... kr. 7,-

La question parlementaire dans l'Internationale Communiste..... kr. 7,-

Qu'est-ce que le Parti Communiste International?..... kr. 1,-

Bilan d'une révolution (190 sider)..... kr. 12,-

Octobre 1917 et la révolution socialiste future..... kr. 1,-

Dialogue avec Staline (56 sider)..... udsolgt

L'économie soviétique de la révolution d'Octobre à nos jours

Le marxisme et la Russie..... udsolgt

PÅ SPANSK:

Los fundamentos del comunismo revolucionario..... kr. 5,-

Que es el partido comunista internacional -

Que fue el frente popular - Espana 1936..... kr. 5,-

PÅ ENGELSK:

Appeal for the international reorganisation of the revolutionary

Marxist movement - Fundamental points for joining the International

Communist Party..... kr. 5,-

Prague: The Second "Coup"..... kr. 2,-

PÅ ITALIENSK:

Il Programma Comunista (italiensk organ - udkommer to gange om måneden)

Il Sindacato Rosso (fagligt organ - udkommer hver måned)..... kr. 20,-

årligt fællesabonnement

Partito e Classe - Il principio democratico - Partito e azione

di classe - Il rovesciamento della prassi -

Partito rivoluzionario e azione economica..... kr. 5,-

Tracciato d'impostazione - Tesi caratteristiche del Partito..... kr. 5,-

Forza, violenza, dittatura nella lotta di classe..... kr. 5,-

Lezioni delle controrivoluzioni - Appello per la riorganizzazione

internazionale del movimento rivoluzionario marxista..... kr. 5,-

La sinistra comunista in Italia sulla linea marxista di Lenin..... kr. 8,-

Dialogato coi morti (il XX Congresso del P.C.russo)..... kr. 8,-

Storia della Sinistra Comunista I kr. 28,-

Storia della Sinistra Comunista Ibis kr. 10,-

Chi siamo e che cosa vogliamo..... kr. 2,-

O preparazione rivoluzionaria o preparazione elettorale

(Bilancio del parlamentarismo rivoluzionario dai dibattiti

nell'Internazionale Comunista ad oggi)..... kr. 8,-

1917: Insegnamenti dell'Ottobre (Trotsky)..... kr. 8,-

La successione delle forme di produzione nella teoria marxista...under genudgivels

Abaco dell'economia marxista.....under genudgivels